

Θέμα 12ο: Σάββατο 21 / Κυριακή 22 Ιανουαρίου 2023

ΟΙ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ

(Διασκευή από: Πες μου κάτι μανούλα, Μαρίας Γουμενοπούλου)

Σε ένα όμορφο σπίτι στην εξοχή με κόκκινα κεραμίδια και πράσινα παράθυρα ζούσαν κάποτε δυο μικρά αδέρφια. Ο Γιάννης και ο Χρήστος. Όλη μέρα τα παιδιά παίζανε στο μεγάλο περιβόλι τους που είχε μέσα ό,τι μπορεί να φανταστεί ο νους σας!

Τα δυο παιδιά θα έπρεπε να είναι πολύ ευτυχισμένα και να παίζουν χαρούμενα κι αγαπημένα. Κι όμως! Ό,τι παιχνίδι κι αν άρχιζαν το άφηναν στη μέση θυμωμένοι. Ποτέ τους δεν μπόρεσαν να κάνουν μαζί τραμπάλα χωρίς να τσακωθούν ή να ποτίσουν τις τριανταφυλλιές τους χωρίς καυγάδες. Κι αυτό γιατί ο Γιάννης ζήλευε πολύ τον αδελφό του και ήθελε να έχει δικό του κάθε πράγμα του Χρήστου. Καθόταν ο Χρήστος στη μια μεριά της τραμπάλας και φώναζε τον αδελφό του να καθίσει στην άλλη.

- Όχι, έλεγε εκείνος, θέλω να κάτσω εγώ εκεί.

Έπαιρνε ο Χρήστος το λάστιχο να ποτίσει την τριανταφυλλιά του.

- Όχι, όχι, φώναζε ο Γιάννης, εγώ θα ποτίσω τώρα τη δική μου.

- Κάνε υπομονή Χρήστο μου, έλεγε η μητέρα. Θα μεγαλώσει και ο Γιάννης και θα καταλάβει το λάθος του. Μα όσο περνούσε ο καιρός ο Γιάννης γινόταν και χειρότερος. Όταν ο μπαμπάς ή η νονά έφερναν καραμέλες εκείνος ήθελε να πάρει τις περισσότερες.

- Τις μισές θα σου δώσω, έλεγε ο Χρήστος, στη μέση θα τις χωρίσουμε.

- Όχι, όχι, εγώ θέλω τις πιο πολλές, γκρίνιαζε πάλι ο Γιάννης ψευτοκλαίγοντας...

Ένα πρωί τα δυο παιδιά κυνηγούσαν στον κήπο πεταλούδες. Φαίνονταν πολύ αγαπημένα! Κάποια στιγμή όμως, μια πολύχρωμη πεταλούδα πήγε προς τις τριανταφυλλιές και τα παιδιά που την κυνηγούσαν πήγαν κι αυτά κοντά. Εκεί ήταν και οι δικές τους τριανταφυλλιές, η μία του Χρήστου και η άλλη του Γιάννη. Τις είχε χαρίσει στα παιδιά ο κηπουρός και τους είχε πει να τις ποτίζουν ο καθένας τους. Καθένα λοιπόν αγαπούσε την τριανταφυλλιά του και κάθε πρωί μετρούσε να καινούρια μπουμπούκια.

- Έλα να δεις, φώναξε ο Χρήστος τον αδελφό του. Η τριανταφυλλιά μου γέμισε τριαντάφυλλα. Θα τα μετρήσω. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι, επτά. Πω πω! Ποτέ δεν είχε τόσα πολλά.

- Κι η δικιά μου έχει πολλά, είπε ο Γιάννης. Να, μέτρα, αν ξέρεις. Ένα, δυο, τρία, τέσσερα, πέντε.

- Πιο πολύ όμως είναι το 7 από το 5, είπε ο Χρήστος χωρίς να σκεφτεί ότι με αυτό θα έκανε τον αδερφό του να ζηλέψει.

Ο Γιάννης κατέβασε τα μούτρα του και έφυγε θυμωμένος. Στο τραπέζι δεν ήθελε να φάει.

- Μα τι έγινε Χρήστο, ρώτησε η μητέρα, τι έχει ο αδελφός σου;

- Η τριανταφυλλιά μου έβγαλε περισσότερα τριαντάφυλλα από τη δική του, είπε ο Χρήστος, και γι' αυτό θύμωσε... Αλλά μη στενοχωριέσαι μανούλα, θα πάω να του πω να αλλάξουμε τριανταφυλλιές και να πάρει αυτός τη δικιά μου. Πηγαίνω κιόλας να του το πω.

Όμως Θεέ μου! Τι ήταν αυτό που αντίκρουσε όταν έφτασε στο περιβόλι! Ο Γιάννης στο θυμό του πάνω, σκέφτηκε να κόψει και να μαδήσει την τριανταφυλλιά του αδερφού του και τώρα ένα μυτερό αγκάθι του είχε τρυπήσει βαθιά το δάχτυλο και έτρεχε αίμα...

Ντροπιασμένος για αυτό που έκανε, φοβισμένος που έβλεπε το πληγωμένο του δάχτυλο είχε βάλει τα κλάματα χωρίς να τολμάει να γυρίσει στο σπίτι. Ο αδερφός του μόλις τον είδε έτσι προσπάθησε να τον βοηθήσει. Καθώς τον βοηθούσε να πλύνει το χέρι του του είπε:

- Σου χαρίζω τη δική μου τριανταφυλλιά αφού σου αρέσει.

Από εκείνη την ημέρα ο Γιάννης άλλαξε πολύ. Ζήτησε συγγνώμη από τον αδερφό του. Δεν τα ήθελε πια όλα δικά του και ποτέ μα ποτέ του δεν ξέχασε πόσο τιμωρήθηκε που θέλησε να κάνει κακό στον αδερφό του.

Ρόδινο τριαντάφυλλο μες στο περιβόλι
άνθισε και μύρισε γύρω η πλάση όλη!
Ίδιο με τριαντάφυλλο μοιάζει το παιδάκι
που 'χει την καρδούλα του δίχως αγκαθάκι.